

Murals que atrapen la Cerdanya

► La jove pintora d'Urtx Maria Escobet aporta a la Cerdanya un nou paper per als murs oblidats de naus industrials i racons urbans ► Les pintures murals representen el mateix paisatge que tenen al voltant o escenes de la vida rural i animal

La façana nord d'una nau de Soriguerola pintada per Maria Escobet

ARXIU PARTICULAR

En ple hivern l'artista fent un mural al local social de Saneja

ARXIU PARTICULAR

MIQUEL SPA. SORIGUEROLA

■ En els últims anys el passeig per la Cerdanya aporta noves sorpreses. De sobte, un mur que era una nau industrial com un pegat enmig del paisatge s'ha convertit en part de la vall. Tot d'una, una paret abandonada al mig d'un poble ha esdevingut una escena rural d'antics treballadors del camp.

Grans murals que copsen el vi-
anant amb una part del paisatge geogràfic i etnogràfic atrapat a la paret. Darrere aquest fenomen hi ha la nova tendència entre particulars i administracions d'embellir els grans murs amb pintures que li donen un nou valor. La tendència que des de fa anys apunten pobles com Penelles i Avia ha arribat a la Cerdanya de la mà d'una artista local.

Maria Escobet va néixer a la Seu d'Urgell el 1985. La seva mare

era mestra i anava amunt i avall d'escola en escola. Per això ha viscut també a Alp i Urtx, que és d'on se sent. Després dels estudis obligatoris a Alp i Puigcerdà i el pas per la universitat per fer Màrqueting i relacions públiques, va decidir estudiar pintura, que era el que realment l'apassionava. Ho va fer a l'escola Poso de Barcelona. Veient que havia de treballar en el sector de la restauració, ho va fer en una creperia d'Alp, perquè la pintura no donava prou per guanyar-se la vida, iva optar per obrir un nou camp amb els grans murals: «Vaig veure que la gent no vol pagar per pintures petites, i com que a la Cerdanya no hi havia ningú que pintés murals grans, ho vaig provar». Va fer un primer mural a casa una tieta del Berguedà i després, de mica en mica, s'ha fet coneguda a la Cerdanya. Així ha

estat com en els últims tres anys ha anat pintant grans escenes. Una quinzena fins ara. Dos murals a Bellver, un a la Molina, un al poble d'Alp, tres en una nau de Soriguerola, un a Saneja, dos a Puigcerdà. I també a Navàs i Guardiola, i a Pals. Els murs de la nau de Soriguerola són els que impressionen més els que hi passen pel davant. La nau és situada al mig de la plana, a tocar la carretera secundària que uneix Sanavastre i Soriguerola, a pocs metres del camp de golf. Els murs, abans d'un blanc gastat, s'integren en el paisatge fent de mirall del que resalment envolta la vall. La gent s'hi atura i analitza el que veu, com una anomalia en l'escenari que, vista amb deteniment, desperta el plaer de l'art.

Enfilada en una bastida, amb el pinzell agafat amb cinta a la

Maria Escobet pintant

punta d'un bastó, va traçant el dibuix que prèviament ha esbossat en un paper. Un para-sol li serveix per amagar-se d'una calor implacable. Res es mou sobre la plana excepte el seu pinzell. Traça i s'atura. Pren distància i corregeix. S'ho mira de prop imaginant

l'efecte a llarga distància. Les seves creacions van guanyant detallisme a mesura que l'observador s'allunya. Ella ho veu com qui dona una nova vida a la paret: «Dona un altre valor al paisatge amb una paret que el malmetria. Em fa contenta que a la gent li agradi. Els que passen per aquí mentre pinto venen i m'ho diuen. S'acosten i em feliciten». Els veïns i passejants que passen pel davant s'aturen i contempen unes pintures que s'integren amb el paisatge i ella n'està satisfeta: «A la gent li agrada que hi hagi pintures als murs perquè fa més bonic el paisatge». Mentre pinta pensa en veu alta: tant de bo les administracions reconeguessin més la feina dels artistes. La pintura és necessària i de vegades ho oblidem, apunta, tant com el paisatge amb que conviu.